

Nagycsaládos református szülőként

Sosem felejttem el azt a pillanatot, amikor az első kislányommal kézenfogva érkeztem az óvodába azzal a szándékkal, hogy beiratkozzunk az óvodába. Ildi néni széles mosollyal fogadott, azt mondta, szeretettel vár minket, és valóban pár hónappal később megkezdődött az életünknek egy gyönyörűsége időszak, ami azóta is tart.

Emlékszem, első nap gombócos torokkal ültem kinn a folyosón és a könnyeimet nyeltem, mert a három éves kis csöppség, aki egész addig ott volt velem mindenhol, most hirtelen egy hivatalos intézmény tagja lett, távol tőlem, idegen óvónénik felügyelete alatt. Az emberben annyira sok érzés kavargat ilyenkor, nehéz elkezdni a szülőnek is az óvodát. Minden várakozással ellentétesen azonban a gyermekem hátra sem nézett, amikor bement a csoportszobába, olyan természetes volt számára ez a közeg, hogy nem hiányolt engem, ahogy az elkövetkezendő három évben is lelkesen vett részt az óvoda életében. Ma már gimnazista, de még mindig nagy szeretettel jön az óvodába a kistestvéreiért, és szívesen vesz részt a rendezvényeken is.

2012-ben kezdtünk el ebbe az óvodába járni, azóta folyamatosan jártak ide a gyermekeim, a legkisebb most épp középső csoportos, és van egy nagycsoportos kisfiam is.

Pedagógusként, négygyerekes anyaként és a vallását gyakorló református emberként folyamatosan követem az itt dolgozó óvodapedagógusok, dajkák és a tisztelendő úr munkáját. Mindig nagyon érdekelt, hogy vajon mi a titka ennek a kis közösségnek, hogy olyan értéket teremtsen, ami példaértékűen megállja a helyét mind az evangélikus egyházi óvodák között, mind pedig az összes egyéb magyarországi óvoda körében.

Legfontosabb alapelvük, hogy a jézusi attitűddel állnak mind a gyermekekhez, mind a szülőkhöz. Jól tudják, hogy akkor követnek helyes irányvonalat, ha komolyan veszik Jézus Krisztus tanításait, és az emberekhez való hozzáállását. Biztos vagyok benne, hogy többször felteszik maguknak a kérdést: „Mit tenne Jézus ebben a helyzetben?” A választ pedig beépítik a gyermekekkel és a szülőkkel való szoros kapcsolatba, a mindennapi életbe.

Így adnak a gyerekeinknek gyökereket és szárnyakat.

Komolyan veszik a hétköznapi tevékenységeket, csakúgy, mint az ünnepeket, vagy az egyéb fontos eseményeket: Tudják, hogy mire van szüksége egy őszi szünetről beeső, szorosán a szüleibe kapaszkodó kisgyerekeknek (ilyenkor mindig kézzel festett vidám pólóban, nápolyival várják az ovisokat), de akkor sem vallanak szégyent, amikor az egész város előtt kell egy gyermekcsoporttal kiállni szerepelni a Művelődési Házban vagy az Idősek Otthonában. Tudják, hogy mi mindent kell tudnia egy iskolába készülő gyermeknek, és valóban, a nagycsoportot ebben az óvodában iskola előkészítő évről hívják, a gyerekek minden nap készülnek egy kicsit az iskolára. Tanítóként azt is tudom, hogy a váci iskolákban lelkesen fogadják a váci evangélikus óvodából érkező újoncokat, mert úgy hírlik, hogy ők azok, akik jól felkészülve kezdik az első évet, és egy-egy iskolai szereplés alkalmával gyönyörűen szavalnak, énekelnek, bátran ki mernek állni a közönség elé.

Szintén fontosnak tartják az itteni dolgozók az óvodai év keretbe foglalását a templomban tartandó ünnepi, családi zenés évnnyitóval és évváróval, csakúgy, mint az egyházi és világi ünnepekről való méltó megemlékezést, legyen az szüreti mulatság az óvoda keretein belül, karácsonyi szereplés a templomban, farsangi bál vagy március 15-i megemlékezés és koszorúzás a Petőfi-háznál. Kiemelten

kezelik a hagyományinkat, azt, hogy magyarok vagyunk, magyarul beszélünk, és arra nevelik a gyermekeinket, hogy vigyázzunk ezekre a szellemi értékeinkre. A ballagás, mint mérföldkő szintén fontos szerepet kap az óvoda életében színpaddal, lelkészi köszöntéssel, néptáncsal és énekléssel, tarisznyával, virágokkal és héliumos lufikkal, szeretetvendégséggel és a csoport képét ábrázoló marcipános tortával.

A lelki és szellemi munkával párhuzamosan a pályázatoknak köszönhetően folyamatosan zajlik egy fizikai építkezés, az óvoda tárgyi feltételeinek fejlesztése, az egész óvoda-projekt progresszív továbbgondolása a szülők bevonásával: Hét évvel ezelőtt, amikor elkezdünk ide járni, egyetlen kis épületben, szerény körülmények között, pici udvarral működött a három csoport. Mára sikerült megvenni és csodaszépre felújítani az udvar másik felében elhelyezkedő épületet, melyben a mindenkori nagycsoport kapott helyet. Teljesen új arculatot kapott az udvar is: Évekig tartó füvesítési próbálkozás után végül műfüves pályának örülhetnek a focibarát kisfiúk, a többiek pedig mesés gumiszőnyegen kergethetik egymást rollerral, futóbiciklivel, kismotorral. A trambulín pedig az egyik legnépszerűbb attrakciója az udvari játéknak, csakúgy, mint a babaszoba, vagy a méretes homokozó, mely tavasztól ősziig egy ősfű árnyékában várja az alkotni vágyó csöppségeket. Idén nyáron teljes egészében megújult a fürdőszoba, a WC-k, valamint a csoportszobák vadonatúj ajtókat és ablakokat kaptak.

Jövő évi terveink között szerepel a középső csoport teljes szellőzőrendszerének kiépítése.

Azt hiszem, az óvoda sikere és titka tehát abban rejlik, hogy az itteni dolgozók Jézus Krisztust követve tudnak szorosán együttműködve dolgozni, együtt moccanni a szülőkkel és a gyermekekkel. Érzik egymás rezdüléseit, táplálják egymás energiáit, együtt szövögetnek álmokat. Három-négy éven keresztül, amíg egy csoportot visznek, minden nap hozzátesznek egy kis mozaikkockát a nagy egészhez, ami a ballagásra egy csodaszép képpé rajzolódik ki. Támaszai és segítségei ők egymásnak és a családoknak, sokszor láthatatlan kezek, amik akkor is ott vannak, és tartanak minket, amikor nem látjuk őket, csak érezzük a jelenlétüket. Együtt mosolyognak velünk a novemberi borús hétfő reggeleken, együtt nevetnek a sok vidám gyermekkel, de közösen zokogtunk annak a tündéri óvodás kislányunknak a temetésén, akit nemrég tragikus hirtelenséggel elveszítettünk, és a mély gyászban ez az összetartás nagy lelki támaszt nyújtott a gyermekeknek és – bízunk benne- hogy a gyászoló családnak is.

Ez a kis csapat együtt sír és együtt nevet, együtt élnek meg mélységeket és magasságokat, értik és élik azt a bölcsességet, hogy több dolog köt össze minket, mint amennyi elvált, és amikor a változások szelei fújnak, közösen húzzák fel a vitorlákat.

Kívánok még sok nagyon szép, tartalmas évet ennek az értékes, vidám közösségnek!

Szeretettel,

Juhász-Koronka Anna